

VII. JÉZUS FÖLMENT A MENNYBE, OTT ÜL A MINDENHATÓ ATYAISTEN JOBBJÁN, ONNAN JÖN EL ÍTÉLNI ÉLŐKET ÉS HOLTAKAT.

**fölment a mennybe,
ott ül a mindenható Atyaisten jobbján;
onnan jön el
ítélni élőket és holtakat.**

**fölment a mennybe,
ott ül az Atyának jobbján,
de újra eljön dicsőségben
ítélni élőket és holtakat,
és országának nem lesz vége.**

1./ Fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbján

Krisztus teste föltámadásának pillanatától megdicsőült test, új és természetfölötti tulajdonságokkal rendelkezik, melyet az is jelez, hogy zárt ajtók mögött is megjelenik, és megmutatja sebeit tanítványainak (Jn 20,19-20). Negyven napon át velük marad, eszik és iszik is velük, mégis a megszokott emberségének körvonalai alatt, mintegy elfátyolozva marad dicsősége, nehogy megijessze őket. (KEK 659)

Utolsó jelenése után azonban visszavonhatatlanul belép az isteni dicsőségbe, melyet a felhő és az ég eltakar előlük, ugyanúgy mint a színváltás alkalmával, amikor előre jelezte isteni dicsőségét három tanítványának Péternek, Jakabnak és Jánosnak (Lk 9,34). Utolsó megjelenése Saulnak, azaz Pálnak történik – ahol már isteni dicsőségében jelenik meg, ezzel is kiválasztva őt, mint jövődó apostolát, (1Kor 15,8) (KEK 665)

Negyven napon át, amíg velük volt Jézus, föltámadott dicsősége nem volt azonos ahhoz a dicsőséghez képest, amelyet majd az Atya jobbján fölmagasztalva birtokolni fog. Erre utal, amikor Mária Magdolnának jelzi is: „*Engedj el! Még nem mentem föl Atyámhoz,*” (Jn 20,17). A mennybemenetel egyszerre történeti és transzcendens (természetfölötti) esemény, átmenetet jelent az egyikből a másikba. (KEK 660) Csak az térhet vissza az Atyához, aki az Atyától jött ki, Krisztus: „*Az Atyától jöttem és a világba léptem. Most elhagyom a világot és az Atyához megyek.*” (Jn 16,28) Csak Krisztus nyithatja ki nekünk az Atyához vezető utat, emberségünk erre képtelen, ő adja meg a reményt, hogy mi is eljuthatunk oda, ahová ő elsőként előrement. (KEK 666)

Mennybemenetelével ő az új és örök szövetség egyetlen papja „*nem kézzel épített szentélybe lépett be, amely a valódinak csak előképe, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt közbenjárjon értünk*” (Zsid 9,24). Mint örök főpapunk középpontja és főcelebránsa annak a liturgiának, amely az Atyát az égből és a földön is dicsőíti, „*tulajdon vérével lépett be egyszer s mindenkorra a szentek szentjébe, s örök megváltást szerzett*” (Zsid 9,11-12).

„Az Atya jobbján kifejezéssel azt az isteni tiszteletet és dicsőséget jelezzük, amelyben Isten Fia mint az Atyával egylényegű Isten az idő kezdete előtt volt, és ahol az idők végén, megtestesülvén, testi módon is helyet foglal, mert teste ugyanabba a dicsőségbe került”(Damaszkuszi Szent János). (KEK 667)

Az Atya jobbjára ülés a Messiás országának kezdetét is jelenti, Dániel prófétának az Emberfiára vonatkozó látomásának beteljesülését: „*és hatalom, tisztelet és ország adatott neki; és minden nép, törzs és nyelv neki szolgált: hatalma örök hatalom, mely nem vétetik el, és országa nem fog megsemmisülni*” (Dán 7,14). Ettől az időponttól kezdve az apostolok tanúi lettek annak az „országának, melynek nem lesz vége” (Niceai-konstantinápolyi hitvallás).

2./ Onnan jön el ítélni élőket és holtakat:

„Krisztus meghalt és életre támadt, hogy a holtaknak és élőknek egyaránt Ura legyen” (Róm 14,9), részesedik Isten hatalmában és tekintélyében. Jézus Krisztus az Úr: övé minden hatalom a mennyben és a földön. Ő „fölötte áll minden fejedelemségnek, hatalomnak, erősségben és uralomnak”, mert az Atya „mindent az ő lábai alá vetett” (Ef 1,20-22). (KEK 680)

Krisztus az egész mindenség és a történelem ura, benne találja meg az egész teremtés létének értelmét és célját. Ő az Egyháznak is a feje, s maga az Egyház Krisztus misztikus teste (Ef 1,22), mely fölött az uralmat a Szentlélek erejével gyakorolja úgy, hogy Egyházában itt marad a földön a misztériumok által, így Krisztus Országáa már jelen van köztünk, de csak mint „az Ország csírája és kezdete a földön” (1Pt 4,7).

A mennybemenetele óta Isten tervének megvalósulása elkezdődött. Már az „utolsó órában” vagyunk (1Jn 2,18). „Elérkezett tehát már hozzánk az idők vége, és e világ megújítása visszavonhatatlanul elkezdődött (...). Az Egyház ugyanis már a földön igaz, jóllehet tökéletlen szentséggel ékeskedik” (Lumen Gentium).

Krisztus Országának jelenlétét a Szentlélek csodálatos jelekkel és az Egyház által történő hirdetéssel is megmutatja (Mk 16,20), de még nem teljesedett be. Ez akkor fog megtörténni, ha a Király leszáll a Földre. Ezt a Országot a gonosz hatalmak még támadják, bár gyökerében Krisztus hűsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki, „amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zárandok Egyház a szentségeiben és intézményeiben – melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, - ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak és várják Isten fiainak megnyilvánulását” (Lumen Gentium).

Ezért imádkozzuk a szentmisében is, sürgetve Krisztus visszatérését: „Jöjj el, Urunk!” (Jel 22,20).

Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország megalapításának ideje, mely az összes ember számára elhozza a béke és a szeretet végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a tanúságtétel ideje, amelyet a gonosztól való szorongatás, próbatételek jeleznek, amelyek nem kímélik az Egyházat sem. Ez a várakozás és a virrasztás ideje. (KEK 672)

3./ Krisztus dicsőséges eljövetele Izrael reménye

Krisztus dicsőséges eljövetele eszkatológikus (időkvégi) esemény, bármely pillanatban eljöhét, de „nem ránk tartozik ismerni az időket és a pillanatokot, amelyeket az Atya a maga hatalmában elhatározott” (ApCsel 1,7). Ezt az időt megelőző végső megpróbáltatásokat valami „késlelteti” (Lk 18,8; Mt 24,12). A Messiás eljövetele a történelem bármely pillanatában attól függ, hogy elismeri-e őt „egész Izrael”, melynek egy része megátalkodott a „hitelenségben” (Róm 11,20) Jézussal kapcsolatban. Ezért mondja Szent Péter pünkösöd után a jeruzsálemi zsidóknak: „Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek, hogy eljöjjön az Úr színe előtt a megbékélés ideje és Isten elküldje őt, aki számotokra Krisztussá rendeltetett, Jézust, akit az égnek kellett befogadnia egészen a nagy megújulás napjáig, amit Isten megmondott szent prófétái ajka által” (ApCsel 3,19-21).

Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak is át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni. Az üldözés elkíséri az Egyház földi zárandokútját, hogy „fölfedje a „gonoszág misztériumát” egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártoljanak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé lesz, amelyben az ember önmagát dicsóíti Isten és az ő testben eljött Messiása helyett. (2Tesz 2,4-12; 1Tesz 5,2-3; 2Jn 7; 1Jn 2,18.22).

Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen az utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában. Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által, melynek következtében Menyasszonya alá fog szállni a mennyből (Jel 21,2-4). Istennek a gonosz fölötti győzelme az Utolsó Ítélet formáját fogja öltetni, e mulandó világ végső, kozmikus összeomlása után. (Jel 20,12; 2Pt 3,12-13).

Jézus a próféták és Keresztelő János után prédikációjában meghirdette az utolsó nap ítéletét. Akkor majd napvilágra kerül minden egyes ember élete, a szívek titkai, akkor elítéltetik a bűnös hitetlenség, mely semmibe vette az Istentől felajánlott kegyelmet. (KEK 681, 682)

A felebarátok iránti magatartás fogja megmutatni a kegyelem és az isteni szeretet elfogadását, vagy elutasítását. *„Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.”* (Mt 25,40)

Krisztus az örök élet Ura. Az emberek cselekedetei és szíve fölötti végső ítélet teljes joga őt illeti meg, mint a világ Megváltóját. E jogot a keresztje által „szerezte meg”. Az Atya is *„minden ítéletet átadott a Fiúnak”* (Jn 5,22). A Fiú azonban nem azért jött, hogy ítéljen, hanem hogy üdvözítsen, s hogy ajándékozza az életet, mely őbenne van. A kegyelem visszautasítása által ebben az életben mindenki már elítéli önmagát, cselekedetei szerint kapja meg jutalmát és örökre elkárhoztatja magát a szeretet Lelkének visszautasításával. (KEK 682)

Szent Ferenc: Intelmek

Emberek fia, meddig lesztek még nehéz szívvel? Miért nem ismeritek meg az igazságot és miért nem hisztek Isten Fiában? Íme, nap nap után megalázza magát, mint akkor, mikor királyi trónjáról a Szűz méhébe szállott alá; nap nap közénk jön alázatos külsőben; nap nap után leszáll Atyja öléről az oltárra, és a pap kezébe adja magát. És mint egykoron valódi testében jelent meg a szent apostoloknak, azonképpen most a szent kenyérben mutatja meg magát nekünk. És miként az apostolok testi szemeikkel csak testét látták, de lelki szemeikkel szemlélve Istennek hitték őt, akként mi is, bár testi szemünkkel csak a kenyeret és a bort látjuk, fontoljuk meg és higgyük szilárdan, hogy ez az ő élő és valóságos teste és vére. Így marad az Úr mindenkoron híveivel, amint maga mondja: *Íme, én veletek vagyok a világ végezetéig.*

(Int. 1,14-22)

Szent Ferenc: Levél az örökhöz

Nagyobb buzgósággal, mintha magamról volna szó, kérlek benneteket, hogy amennyiben illő és helyénvalónak találjátok, kérjétek meg alázatosan a klerikusokat, hogy mindennél nagyobb tiszteletben tartsák a mi urunk Jézus Krisztus szentséges testét és véré, és leírt szentséges neveit és igéit, melyek a testet megszentelik. A kelyhek, korporálék, oltárdíszek és minden, ami hozzátartozik az áldozatbemutatáshoz, értékes kivitelezésűek legyenek. Ha tehát valahol túlságosan szegényesen van elhelyezve az Úr drágalátos teste, az egyház parancsa szerint vigyék egy felékesített helyre és őrizzék, nagy tisztelettel hordozzák, és körültekintéssel szolgáltatassák ki másoknak. Ha pedig az Úr írott neveit és igéit bárhol tisztátalan helyen találják, szedjék össze, és megfelelő helyen helyezzék biztonságba. (LŐr 2-5)

És amikor a pap az oltáron bemutatja az áldozatot, vagy valahova viszi a szentséget, minden nemzet térdre borulva zengje az élő és igaz Úristen dicséretét, dicsőségét és tiszteletét. És úgy hirdessétek és prédikáljátok az ő dicséretét minden népnek, hogy minden órában és a harangok szavának minden megcsendülésére az egész földkerekségen minden nép dicséretes hálaadást zengjen a mindenható Istennek. (LŐr 7-8)

MELLÉKLET

KEK 659 „Az Úr Jézus, miután ezeket mondta, fölvétezt a mennybe és leült az Isten jobbján” (Mk 16,19). Krisztus teste föltámadásának pillanatától megdicsőült, amint az új és természetfölötti tulajdonságai mutatják, melyekkel attól kezdve állandóan rendelkezik. De negyven napon át – amikor tanítványaival bensőségesen együtt evett és ivott és az Országról tanította őket – dicsősége még a megszokott emberség körvonalaiban elfátyolozott maradt. Jézus utolsó megjelenését az zárta le, hogy embersége visszavonhatatlanul belépett az isteni dicsőségbe, melyet a felhő és az ég – ahol ettől kezdve Isten jobbján ül – jelez. Végül kivételes és egyedülálló módon Pálnak - „mint egy elvetéltnek” (1 Kor 15,8) – egy utolsó jelenésben mutatkozott meg, mellyel apostollá tette őt.

KEK 660 A Föltámadott dicsőségének ez időben elfátyolozott jellege átragyog Mária Magdolnához intézett titokzatos szavain: „*Még nem (...) mentem föl az Atyához; de menj az én testvéreimhez, és mondd nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez*” (Jn 20,17). Ez a föltámadott Krisztus és az Atya jobbjára fölmagasztalt Krisztus dicsősége közötti különbségre utal. A mennybemenetel egyszerre történeti és transzcendens eseménye az átmenetet jelenti az egyikből a másikba.

KEK 665 Krisztus mennybemenetele Jézus emberségének végleges bemenetelét jelenti Isten mennyei országába, ahonnan ismét el fog jönni, de a közbülső idő elrejtje őt az emberek szeme elől.

KEK 666 Jézus Krisztus az Egyház feje, előttünk ment be az Atya dicsőséges országába, hogy mi, az ő testének tagjai abban a reményben éljünk, hogy egykor örökre együtt leszünk vele.

KEK 667 Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra belépett a mennyei szentélybe, és szüntelenül közbenjár értünk mint közvetítő, aki állandóan árasztja ránk a Szentlelket.

KEK 672 Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország dicsőséges megalapításának ideje, melynek az összes emberek számára meg kell hoznia a próféták szerint az igazságosság, a szeretet és a béke végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a Lélek és a tanúságtétel ideje, de olyan idő is, melyet a közelgő „szorongatás” és az Egyházat nem kímélő gonosztól való próbatétel határoz meg, és bevezeti az utolsó napok harcát. A várakozás és a virrasztás ideje.

KEK 680 Az Úr Krisztus már uralkodik az Egyház által, de ez a világ még nincs teljesen alávetve neki. Krisztus országa nem fog győzni a gonosz hatalmainak utolsó támadása nélkül.

KEK 681 Az ítélet napján, a világ végén Krisztus el fog jönni dicsőségben, hogy beteljesítse a jó végső győzelmét a rossz fölött, melyek mint búza és konkoly a történelem folyamán együtt nőttek föl.

KEK 682 A dicsőséges Krisztus, amikor az idők végén eljön ítélni eleveneket és holtakat, nyilvánvalóvá fogja tenni a szívek titkos gondolatát és meg fog fizetni minden egyes embernek cselekedetei szerint és aszerint, ahogyan elfogadták vagy elvetették a kegyelmet.

Irodalom:

Assisi Szent Ferenc Művei Újvidék, Szeged, Csíksomlyó Agapé 1992

A Katolikus egyház Katekizmusa (KEK) Budapest, Szent István Társ. 2013

